‘DURACELL, MRS. TANAKA SAID’

FERDINANDO FREGA

DURACELL, BÀ TANAKA ĐÃ NÓI

Cái chết kiểu Nhật

The Art of Attraction · 12

Hôm ấy tôi đang ở trụ sở chính tại Milano. Tôi phải giải thích cho người bên marketing cách một sản phẩm có thể được bán chỉ bằng việc cho người ta ngửi nó, một điều chưa ai từng nghĩ tới.

Chúng tôi bán sản phẩm chăm sóc cá nhân và chưa bao giờ có bất kỳ mối liên hệ nào với thực phẩm. Nhưng điều tưởng chừng hợp lý lại gặp một chiều kích khác trong thực tế, nơi trí tưởng tượng kết duyên với truyện đen và bỗng chốc trở thành sự thật.

Ý tưởng là nếu chúng tôi bảo một khách hàng ngửi khay đựng của một sản phẩm, họ sẽ nói với chúng tôi rằng họ chẳng ngửi thấy gì ngoài mùi bìa các-tông ép. Và tôi sẽ là người nói với họ rằng họ không ngửi được mùi hương của thành công đằng sau riêng thương hiệu.

Ha ha ha ha ha ha ha ha.

Nhưng đừng để lạc vào phần bối cảnh. Câu chuyện không nói về điều đó.

Tôi vừa ăn xong cái bánh hot dog quay về thì, ngay ở lối ra cạnh phòng bảo vệ, tôi gặp vị CEO của mình đang chuẩn bị rời đi. Ông gọi tôi lại và nói: “Frega, đi với tôi. Thôi chơi đùa với đám marketing đi, họ sẽ không bao giờ hiểu đâu, chừng nào chưa thấy cậu làm việc ngoài thị trường. Đi nào, chúng ta ra sân bay đón một đồng nghiệp Gillette, CEO mới của Nhật Bản, bà TANAKA.

“Rồi cậu sẽ thấy, bà ấy là một người phụ nữ dễ mến, và bà ấy quý người Calabria lắm. Ngày trước bà ấy từng có một người bạn trai quê ở vùng của cậu; bà ấy kể với tôi như vậy trong cuộc họp hội đồng quản trị gần nhất của chúng tôi ở Boston.”

“Nhưng Dottore, tôi không biết tiếng Nhật, tôi chưa bao giờ có bạn gái ở những nơi ấy, tôi sẽ không biết phải cư xử thế nào hay nói gì. Tôi chưa từng đến đó.”

“Thôi nào, lên xe đi, cậu lái. Chúng ta đi Milano Malpensa và tôi sẽ giải thích dọc đường. Tôi sẽ bảo thư ký của tôi nói với bất cứ ai tìm cậu rằng cậu đang đi công tác với tôi.”

Chúng tôi có khoảng năm mươi phút đường trước mặt, và ông bắt đầu hỏi tôi những câu hỏi riêng tư: gia đình, các con, tin tức về cha tôi, người mà ông biết rõ. Không một chút gì về công việc. Chỉ trong mười phút cuối trước khi tới sân bay ông mới cho tôi vài chi tiết kỹ thuật về người sắp đến.

Bà Tanaka mới đây vừa chịu một mất mát, cái chết của cha bà, và đây là dịp tốt để chúng tôi gửi lời chia buồn. Đọc giữa các dòng thì hóa ra bà đến từ hội đồng quản trị toàn cầu của Duracell và mới nhận chức vụ mới này ở Gillette chỉ vài quý trước đó. Nhưng không hề có chút nghi ngờ nào về những gì ẩn đằng sau, ít ra là ở vĩ độ của tôi.

Tôi thấy bà đến: dáng người trung bình, thanh lịch, tươi cười. Vị CEO của tôi chào bà nồng nhiệt bằng nụ hôn nghi thức lên hai má. Tôi không có sự thân quen ấy nên chỉ hôn tay bà, và bà mỉm cười.

Bà xin đi vệ sinh trước, rồi dừng lại ở một trong những chiếc bàn nhỏ của quầy bar, để uống chút gì và trao đổi vài lời.

Chẳng mấy chốc bà quay lại, tươi tắn và còn thơm hơn lúc trước, và vị CEO của tôi quay sang bà để gửi lời chia buồn. Bà đáp:

“Cái chết thì ở đâu trên thế giới cũng giống nhau, nhưng triết lý của những người nhìn vào cái chết và kể lại câu chuyện của cuộc đời, đối với một dân tộc phương Đông, lại rất xa với triết lý phương Tây.” Bà muốn nói gì?

“Các ông khóc khi nhớ đến ông ấy. Chúng tôi mỉm cười khi kể câu chuyện của ông ấy, vì ông ấy sống trong những gì ông ấy đã làm, chứ không chỉ trong những gì ông ấy đã là.”

Đó là một khái niệm mới và đồng thời cũng khó. Tôi không mất thăng bằng, nhưng tôi phải vất vả mới tiêu hóa nổi.

Rồi bà quay sang tôi và nói, bằng một thứ phương ngữ Calabria hoàn hảo: “Capisci sti.”

Ha ha ha ha ha ha ha.

Hai người ở lại với nhau khoảng mười phút, trong một cuộc trò chuyện riêng, còn tôi cứ nghĩ mãi về những lời của bà. Trên đường quay lại ngang qua tôi, bà chào tạm biệt rồi bước đi, và khi bà đang rời đi, tôi gọi với theo, hét lên:

“Bà Tanaka, capiscia aaaa.”

Bà mỉm cười và bước đi.

Lại năm mươi phút trên xe để trở về trụ sở. Vị CEO im lặng, không nói gì, còn tôi lái xe mà không hỏi han gì, cho đến một lúc ông nói với tôi:

“Người đồng nghiệp Nhật Bản bảo tôi rằng cậu là một người dễ mến, nhưng phải cẩn thận với cậu.” Vì sao?

“Bà ấy nói rằng những người như cậu không làm việc cho các công ty, cũng không điều hành chúng.” Vậy họ làm gì?

Ông mỉm cười và trả lời: “Capisci sti.”

Ferdinando